

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22
tel. (61) 878-48-12

Poznań, 19 stycznia 2016 r.

Fn-XIV.310.18.2015
L: 19011601634

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA

PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 4 listopada 2015 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 z późn. zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku **za prawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 4 listopada 2015 r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991r. (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm. - dalej zwana u.p.o.l.), przepisu art. 2 ust. 1 u.p.o.l., przepisu art. 3 pkt. 1, 3, 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane.

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest producentem i w swoich zakładach produkcyjnych położonych w i okolicach znajdują się budynki – hale produkcyjne m.in. hala spawalni, lakierni i odlewni. Wewnątrz budynków produkcyjnych znajdują się windy i dźwigi towarowe, osobowe, osobowo – towarowe jak i windy osobowe w ciągach biurowych hal. Dźwigi i windy znajdują się wewnątrz budynków oraz posiadają fundamenty i części budowlane.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytania:

1. Czy dźwigi towarowe, osobowe oraz osobowo-towarowe znajdujące się wewnątrz budynków hal produkcyjnych, posiadające fundamenty i części budowlane stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości mieszczących się w dyspozycji przepisu art. 2 ust. 1 u.p.o.l.?
2. Czy dźwigi i windy znajdujące się wewnątrz budynków spółki mogą być uznane na podstawie przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z przepisem art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego za budowlę jako urządzenie budowlane?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, w świetle przepisów u.p.o.l. oraz przepisów Prawa budowlanego wymienione we wniosku dźwigi i windy nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z kolei z przepisem art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. użyte w ustawie określenia budynek - oznacza obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast w świetle przepisu z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. przez budowlę rozumie się:

- 1) obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury;
- 2) urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Wnioskodawca wskazał, że przepisy u.p.o.l. odwołują się do definicji zawartych w Prawie budowlanym. Jednakże odwołanie to ma wyłącznie charakter posilkowy. Zakres i przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości określają przepisy u.p.o.l. Przepisy Prawa budowlanego mają wyłącznie uzupełniać i wyjaśnić definicje ustawowe zawarte w u.p.o.l. i nie stanowią samodzielnej podstawy nakładania obowiązków w zakresie podatków od nieruchomości.

Przepis art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego stanowi, że przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

W świetle przepisu art. 3 ust. 3 Prawa budowlanego przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolnostojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje) ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolnostojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Wnioskodawca zaznacza, że mając powyższe definicje na względzie oczywistym jest fakt, że dźwigi i windy znajdujące się wewnątrz budynku nie stanowią ani gruntów ani budynków.

Natomiast wskazuje na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. o sygn. akt P 33/09, w którym to wskazano, że za budowlę jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości można uznać jedynie taki obiekt budowlany, który *expressis verbis* został w definicji zawartej w Prawie budowlanym wymieniony. Również takie stanowisko zostało zawarte w uzasadnieniu do wyroku WSA w Gliwicach z dnia 19 listopada 2012 r. (sygn. akt I SA/GI 475/12). Mając na uwadze powyższe wyroki Wnioskodawca, stwierdza, że windy i dźwigi jako niewymienione w przepisie art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego nie stanowią budowli, o których mowa w przepisie art. 3 pkt 1 i art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego.

W opinii Wnioskodawcy, przedmiotowe dźwigi i windy, nie stanowią również budowli w rozumieniu przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. nakazującego za budowlę traktować ponadto urządzenia budowlane w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem z uwzględnieniem przepisu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, w świetle którego przez urządzenie budowlane, należy rozumieć urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. W świetle powyższych przepisów budowlę stanowią również urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem mające cechy wskazane w przepisie art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego.

Zatem w opinii Wnioskodawcy dźwigi i windy znajdujące się w budynkach Spółki nie posiadają cech wspólnych z urządzeniami wymienionymi w przepisie art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. Ponadto zaznaczono, że windy i dźwigi są odmienne pod względem rodzaju, konstrukcji jak również przeznaczenia od urządzeń wymienionych w przepisie art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego (przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki).

Również Wnioskodawca wskazał, że ze względu na fakt, że dźwigi i windy znajdujące się w budynkach posiadają fundamenty i części budowlane stanowiące w świetle przepisu art. 3 pkt 3 odrębną budowlę, samo urządzenie dźwigu nie może zostać równocześnie zakwalifikowane jako odrębna budowla na podstawie przepisu art. 3 pkt 9 prawa budowlanego, skoro intencją ustawodawcy było objęcie podatkiem od nieruchomości jedynie części budowlanych i fundamentów pod urządzenia np. wind i dźwigów, to zakwalifikowanie samego urządzenia technicznego jako budowli na mocy przepisu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego narusza prawo. Na poparcie swojego stanowiska Wnioskodawca powołuje wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 lipca 2010 r. (sygn. akt I SA/GI 323/10), w którym stwierdzono, że „nie ulega, też wątpliwości że ustawodawca odmiennie potraktował urządzenia techniczne bez budowlanej części od urządzeń technicznych posiadających taką część. Pierwsze z tych urządzeń zakwalifikowane zostały jako budowle, w odniesieniu do drugich uznano natomiast, że budowlą jest część budowlana urządzenia technicznego”.

Wnioskodawca dokonał podsumowania wniosku, w którym wskazał, że wymienione w opisie stanu faktycznego windy i dźwigi, które znajdują w budynkach nie stanowią budowli w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, ani też budowli na podstawie przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego i nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.- dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej). Jednocześnie organ podatkowy zwraca uwagę na art. 16 ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1649), iż do wydania niniejszej indywidualnej interpretacji prawa podatkowego mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają nieruchomości lub obiekty budowlane będące budowlą lub ich częścią związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast pojęcie budowli ustawodawca zawarł w art.1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. – „*budowla – obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a tak że urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.*” Ustawodawca pomocniczo odsyła do definicji obiektu budowlanego zawartego w art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (dalej Pr.b.)– gdzie przez „*obiekt budowlany – należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych*”. Z kolei art. 3 pkt 3 Pr.b. zawiera definicję budowli pod pojęciem, której: „*należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, naziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu,*

budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części podmiotów składających się na całość użytkową”. Jednocześnie zwracamy uwagę, na błędne stanowisko Wnioskodawcy w przypadku interpretowania przez niego treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. o sygn. P33/09, w którym Strona wskazuje, że za budowlę jako przedmiot opodatkowania uznaje się jedynie taki obiekt, który *expressis verbis* został wymieniony w definicji w art. 3 pkt 3 pr.b., ponieważ w wyroku tym również za budowlę należy uznać obiekty podobne do obiektów w nim wymienionych i jednocześnie nie mających cech pozwalających na zaliczenie ich do budynków lub obiektów małej architektury. W wyroku tym wskazano o ile dla celów prawa budowlanego definicja zakresowa częściowa i tym samym możliwość odwołania się w celu zakwalifikowania obiektu budowlanego niewymienionego wprost w definicji do analogii ustawy nie rodzi zastrzeżeń (chodzi o pr.b), o tyle całkowicie należy wykluczyć możliwość identycznego stosowania jej na gruncie przepisów podatkowych. Również w kontekście rozpatrywanego stanu faktycznego sprawy, należy pod uwagę wziąć definicję zawartą w art. 3 pkt 9 Pr.b. w której to zostało określone pojęcie urządzenia budowlanego, pod pojęciem którego: *„należy przez to rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniającym możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.”*

Zgodnie z powyższymi przepisami, aby urządzenie techniczne podlegało opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowla należy określić pojęcie instalacji zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, które należy interpretować jako związek funkcjonalny pomiędzy elementami danego obiektu (umożliwiający im wzajemne funkcjonowanie) oraz związek techniczny (trwałe fizyczne połączenie elementów ze sobą). Zatem, jeżeli z urządzenia technicznego można wyodrębnić części budowlane odrębne pod względem technicznym, to na budowlę składać się będą tylko te części np. fundament i części budowlane. Natomiast ściśle techniczne części urządzeń, które można wymontować lub wymienić na inne urządzenia, nie powodując przy tym uszczerbku dla całości (brak ścisłego powiązania z elementami budowlanymi) nie będą stanowiły przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Podobne stanowiska są reprezentowane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego m.in. wyrok z dnia 30 lipca 2009 r. (sygn. II FSK 202/08) i wyrok z dnia 20 stycznia 2012 r. (sygn. II FSK 1397/10).

Biorąc pod uwagę kształt definicji urządzenia budowlanego, trudno zakładać że są to urządzenia techniczne stanowiące część budynku, czy też znajdujące się w jego wnętrzu. Ustawodawca wyraźnie wskazuje m.in. place postojowe, place pod śmietniki, przyłącza itp. Przyjąć zatem należy, że chodzi tutaj o rzeczy znajdujące się poza obiektem budowlanym, które pełnią funkcję pomocniczą względem niego. Mają one na celu umożliwienie wykorzystywania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Urządzenia techniczne nie będące urządzeniami budowlanymi nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, gdyż nie stanowią budowli w rozumieniu przepisu prawa podatkowego.

Mając powyższe na uwadze, same urządzenia techniczne jakimi są niewątpliwie dźwigi towarowe, osobowe oraz towarowo osobowe znajdujące się wewnątrz budynku i posiadające własne fundamenty i części budowlane w myśl przepisów ustawy u.p.o.l. i Pr.b. nie są budowlami ani urządzeniami budowlanymi, dlatego też nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Natomiast opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będą wyłącznie podlegały fundamenty i części budowlane wyżej wymienionych urządzeń technicznych.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Z up. PREZYDENTA MIASTA

Iwona Maćkowiak
Z-C A DYREKTORA WYDZIAŁU